

Twijfel, twinkelingen en theater: de meerwaarde van cultuureducatie

Het is een zonnige maandagochtend als de kinderen van groep 3 van basisschool 't Ven in Veghel zich klaarmaken voor Radio Walvis, een voorstelling van philharmonie zuidnederland en theatermakers Schippers&VanGucht. Deze voorstelling, gebaseerd op een Inuit-sprookje, leert kinderen onder andere over de plastic soep, klassieke muziek en Groenland, 'waar het in de zomer niet donker wordt'. De connectie tussen de school en de makers werd gemaakt door Cultuurkade Meierijstad, dat ook een volledig lespakket rondom de voorstelling aanbood aan de scholen.

"Ik heb er heel veel zin in!" zegt een zesjarig jongetje in de rij. "Want er is muziek bij. En ik vind het ook spannend, want ik weet niet wat er gaat gebeuren." Terwijl hij vertelt, twinkelen zijn ogen verwachtingsvol. Voorafgaand aan de voorstelling hebben de kinderen van deze groep al drie lessen gevolgd die bij de voorstelling hoorden. Na afloop volgt een vierde les, waarin de leerlingen reflecteren op de voorstelling. "De lesstof is heel gelaagd", vertelt de juf van deze klas. "Ze gaan bijvoorbeeld aan de slag met afval, en beseffen daardoor beter hoe wij met onze aarde omgaan. Maar we hebben ook naar stukjes muziek geluisterd, en dingen uitgebeeld. Je ziet dan dat er een andere kant van kinderen wordt aangesproken. Sommige kinderen, die normaliter meer op de achtergrond blijven, durven zich meer te laten zien en blijken heel creatief te zijn. Die andere kant van een kind aanspreken, vind ik een grote meerwaarde van cultuureducatie. Bovendien is dit een voorstelling waar ouders niet gauw zelf met hun kinderen naartoe zullen gaan. Ook dát is de meerwaarde van zo'n schoolvoorstelling."

Anders dan 'The Lion King'

Dat ouders er met hun kinderen misschien niet snel naartoe zullen gaan, geldt ook voor de voorstelling De Kantelaar, eveneens van Schippers&VanGucht. Deze schurende voorstelling voor leerlingen van groep 7 en 8 vindt plaats in een donkere ruimte en gaat over het meisje Eva, dat op een dag tegen haar ouders zegt dat ze op haar kamer blijft. Vanuit daar gaat ze, zonder invloed van buitenaf, kijken wat belangrijk en onbelangrijk is. Het is een voorstelling die leerlingen in hoge mate uitdaagt om hun eigen mening te vormen. "Ik zou heel graag even in jullie hoofd willen luisteren, want soms kunnen wij gewoon niet snappen wat de ander denkt," zegt Eva op een gegeven moment. Ook vertelt ze een heftig verhaal, waarbij leerlingen voor zichzelf moeten bepalen of twee vrouwen schuldig zijn aan moord. Het verrast, confronteert en zet aan tot nadenken. "Dit is toch even wat anders dan The Lion King", zegt één van de leerlingen na afloop. "Het was heel apart en bijzonder. Sommige dingen zijn zó heftig, daar móét je naar kijken. Of luisteren." "Ik herken mezelf wel in Eva", zegt een ander meisje. "De dingen waar zij over twijfelt, daar twijfel ik ook vaak over. Je wordt echt aan het denken gezet."

De voorstelling De Kantelaar werd voorafgegaan door een workshop, waarin leerlingen onder andere hun eigen persoonlijke twijfels deelden. "We gaan hier zeker nog over napraten", zegt de juf van groep 8 van basisschool De Kienehoef in Sint-Oedenrode. "Ik ben bijvoorbeeld benieuwd of de kinderen nu begrijpen waar de titel op slaat." En de juf van groep 7, die ook aanwezig was: "Ik hoop dat ze meenemen dat het oké is om te twijfelen. En dat het vaak goed is wat je kiest."

Levenswijsheden

Nog even terug naar Radio Walvis in Veghel. Daar zitten de kinderen inmiddels volop in de avonturen van het Inuit-meisje Pilu. Op de gezichten van de kinderen zie je twijfel als Pilu twijfelt, verdriet als haar opa (die in een hond is veranderd) overlijdt en verwondering als de live muziek van cello, basklarinet en dwarsfluit de zaal vult. Soms zitten ze met open mond, soms gillen ze, soms bewegen

ze mee op de muziek. Sommigen lijken álles in zich op te nemen. En dat is mooi, want het stuk zit ook nog eens vol levenswijsheden. Pilu: “Je weet dus nooit van tevoren of een dag belangrijk wordt.” De kinderen op de eerste rij staren haar aan en knikken. Zo is het.